

A příčina všeho toho zmatku? Daniel Lawrence – Dan Lawrence, @DanLawrenceMusic – přistál neohroženě a pod dokonalým úhlem klesání do jejího mírumilovného dne a doručil jí mistrně zvolenou výseč roku 1978, píseň – nejen nějakou obyčejnou, ale *tu* píseň –, která ji vrátila spirálou času do minulosti. Vyřizovala došlou poštu. Schránka byla nabitá – tolik e-mailů a tak málo důležitých – a všimla si twitterové zprávy. Uviděla jeho jméno, klikla na odkaz (srdce se jí nejistě zhouplo a zapotácelo) a okamžitě se ocitla v minulosti, na večírku Keva Cartera. Probůh! Tehdy upadla do jakéhosi transu vyvolaného Costellovým zpěvem, a když při závěrečných akordech otevřela oči, uvědomila si, že všichni přítomní zírali, jak tančí. Snažila se v davu najít Daniela a pak ho zahlédla. Nehnutě tam stál a upřeně ji sledoval svýma tmavýma očima. Pak přešel po místnosti, vzal ji za ruku a odvedl nahoru. *Pump It Up* – nejlepší track všech dob. Přehrála si ho, celá omámená, snad pětkrát nebo šestkrát. Tak důvěrně známá píseň, ale dnes ráno překvapivě úplně jiná, protože... vůbec nedokázala vysvětlit proč. Nechápala, proč by to mělo jakýkoliv význam – píseň jí poslal Daniel Lawrence z druhého konce světa. Daniel, který pro ni po jistou krátkou dobu byl vším, ale jeho místo v jejím životě dávno přesunula do té části minulosti, kterou záměrně a obezřetně nenavštěvovala. Dnes ráno jí ale zčistajasna znovu vpadl do života, porazil ji vkusným jednáním, skvělým úsudkem a prostou genialitou spočívající v tom, že poslal pouhou píseň, s jejím obrovským nábojem nové vlny, post-punkovou rezonancí.

Tentokrát ale neváhala, nepanikařila ani neuhýbala, jako když během několika předchozích týdnů zahlédla jeho jméno. Nyní odpověděla ve stejném duchu, rozhodně, bez otálení. Poslala mu link: Blondie – samozřejmě – *Picture This*.

Vrhla jej kyberprostorem k Danovi do Edinburghu, aby mu dala najevo, že pochopila, pamatuje si, je přesvědčená, že jejich společná

minulost si zaslouží, aby jí vzdali poctu, a jak lépe to provést než další nostalgickou peckou z večírku Keva Cartera? Tahle druhá píseň ji na chvíli zasáhla úplně stejně jako *Pump It Up*. Pokaždé, když skončila, Ali znovu stiskla „play“ a pustila si ji ještě jednou, zcela pohlcená andělskou tváří Debbie Harryové a její nepřekonatelnou přitažlivostí, jejím úžasně okouzlujícím zjevem v jednoduchých žlutých šatech. Přehrála si píseň čtyřikrát a nato ještě jednou, výhradně kvůli bicím Clema Burkea, a pak, uprostřed poslechu, najednou zkameněla úžasem nad prudkou změnou nálady, která ji zasáhla bez varování jako zemětřesení, náhlým sesuvem do změtí lítosti, smutku a úzkosti, z níž člověku až vysychá v ústech. Najednou měla plnou hlavu duchů a stínů: matka, bratr, domácnost nabitá hanbou.

Okamžitě vypnula hudbu, zaklapla notebook a chvíli seděla a snažila se vzchopit a obrnit proti dávnému žalu a poté, protože Beatriz uměla zavěřit smutek jako lovecký pes kořist, na sebe hodila běžeckou výstroj a vyšla na schody – čirou náhodou právě včas –, aby jí s výrazem nenuceného veselí odřízla cestu. Vytáhla z uší pecky sluchátek a s úsměvem odpálkovala všechna Beatrizina hrozivá varování, jako to dělala vždycky a jak to Beatriz očekávala.

Běh byl ale dobrý nápad, přímo skvělý, spolehlivý lék. Dusala parkem a běh pro ni představoval něco jako meditaci, která bránila myšlenkám, aby způsobily v hlavě nekontrolovatelný chaos. Vždycky běhala, dokud své myšlenky nezkrátila a jediné, co pak dokázala vnímat, byla hudba a pravidelný rytmus jejího dechu. Nasadila si sluchátka a iPod zapnula na automatické přehrávání. První přišli na řadu Lynyrd Skynyrd a jejich *Free Bird* a její srdce okamžitě radostně zaplesalo, protože to byl její absolutně nejoblíbenější běžecký song. Nezaujal ji tolik impozantní nástup jednotlivých nástrojů nebo působivé kytarové sólo, ačkoliv i to bylo skvělé, ale učaroval jí hlas Ronnieho Van Zanta, kterého zbožňovala.